

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 354/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi Sídlná kapitula Nitra, Hradné námestie 7, Nitra, zastúpenej advokátskou kanceláriou Petruška & partners s. r. o., Kupecká 18, Nitra, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Svorad Petruška, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 347/2012-192 z 29. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi Sídlnaj kapituly Nitra o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2015 doručená sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi Sídlnaj kapituly Nitra, Hradné námestie 7, Nitra (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného

práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Co 347/2012-192 z 29. januára 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníkom konania vedeného Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 87/2011, v ktorom sa žalobca [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), domáhal určenia, že sťažovateľka nie je vlastníkom v žalobe označených nehnuteľností. Prvostupňový súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 16 C 87/2011-151 z 24. septembra 2012 tak, že žalobu z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu na negatívnom určení vlastníckeho práva sťažovateľky k dotknutým nehnuteľnostiam zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľke v sume 24 028,18 € a vedľajšiemu účastníkovi v sume 30 894,60 €.

Na základe odvolania žalobcu krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 25 Co 347/2012-192 z 29. januára 2014 rozhodnutie okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby (vo veci samej) potvrdil, avšak v časti náhrady trov konania prvostupňové rozhodnutie zmenil a vo vzťahu k sťažovateľke žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť jej náhradu trov konania iba v sume 259,92 €.

Sťažovateľka tvrdí, že týmto rozhodnutím druhostupňového súdu boli porušené jej základné práva zaručené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu, keď jej *„ako úspešnému účastníkovi nebola priznaná správna výška náhrady trov konania podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov“*.

Sťažovateľka sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, že *«v danom prípade je potrebné aplikovať ust. § 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., „Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jej jedna trinástina výpočtového základu, ak*

nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.“»

Je presvedčená, že o trovách konania „malo byť správne rozhodnuté podľa § 10 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., nakoľko v predmetnom konaní bolo možné vyjadriť hodnotu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Nie je pravdou, že v danom prípade nebolo možné predmet právneho sporu oceniť peniazmi. V prípade žaloby o určenie, že žalovaný nie je vlastníkom nehnuteľností je bez najmenších pochybností potrebné pri výpočte náhrady trov konania vychádzať z hodnoty tejto nehnuteľnosti... explicitná úprava § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) cit. Vyhlášky.“

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka poukázala na judikatúru všeobecných súdov (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 169/2011 z 13. novembra 2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 17/2010 z 15. apríla 2011), ústavného súdu (nález sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012), ako aj Ústavného súdu Českej republiky (nález sp. zn. II. ÚS 538/2010 z 24. marca 2011).

Sťažovateľka „absolútne“ nesúhlasí „s tvrdením porušovateľa, že určenie vlastníckeho práva v prospech žalobcu nebolo žalované, a preto nemožno predmet právneho sporu oceniť peniazmi z hľadiska tarifnej odmeny. Je bezpochybné, že predmetom sporu bolo určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, preto v tejto súvislosti je treba vychádzať z § 9 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., keďže v danej veci išlo o predmet konania, ktorý je oceníteľný v peniazoch. Preto ak ide o konanie o návrhu na určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, sú predmetom konania, t. j. tým, čoho sa účastník pri procesnej ochrane svojho subjektívneho práva (oprávneného záujmu) domáha, skutočnosti, za ktorých sa zakladá ochrana vlastníckeho práva vrátane jeho predmetu, ktorý tvorí oceníteľnú hmotnú vec.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že:

„1. Základné právo sťažovateľa – Rímskokatolícka cirkev, Sídelná kapitula Nitra, Hradné námestie 7... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na majetok

podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením [správne má byť rozsudkom, pozn.] Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 347/2012-192 z 29. 01. 2014 porušené bolo.

2. Uznesenie [správne má byť rozsudkom, pozn.] Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 347/2012-192 z 29. 01. 2014 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pripomína, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažnosť smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 25 Co 347/2012-192 z 29. januára 2014. Podľa zistenia ústavného súdu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 19. augusta 2014. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 18. júna 2015. Na prvý pohľad je teda zrejmé, že sťažnosť bola doručená ústavnému súdu v značnom časovom odstupe po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti rozsudku krajského súdu, teda oneskorene. Z tohto dôvodu ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Ústavný súd bez toho, aby sa tým osobitne zaoberal, už len poznamenáva, že prípadné počítanie ustanovenej dvojmesačnej lehoty od doručenia v sťažnosti spomenutého odloženia podnetu k podaniu mimoriadneho dovolania Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky nemá žiadnu právnu relevanciu, pretože podnet na podanie mimoriadneho dovolania nie je opravným prostriedkom a jeho iniciátor ani nemá právny nárok na podanie mimoriadneho dovolania. Navyše, odloženie podnetu sťažovateľka svojou sťažnosťou ani nenapáda.

Pretože sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2015